

prima instanță – (Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău) C. Vârlan
instan. de apel – (Curtea de Apel Chișinău) N. Vascan, Eu. Fistica, V. Negru

ÎNCHEIERE

19 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Serviciul Vamal,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Tronciu Ștefan
împotriva Serviciului Vamal privind anularea ordinului și restabilirea în funcție,
recuperarea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 mai 2016 prin care s-a
admis apelul declarat de către Tronciu Ștefan și s-a casat hotărârea Judecătoriei
Rîșcani, mun. Chișinău din 29 mai 2015 cu admiterea cererii de chemare în
judecată,

c o n s t a t ă :

La 11 noiembrie 2013 Tronciu Ștefan a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Serviciului Vamal prin care a solicitat anularea ordinului directorului
General al Serviciului Vamal nr. 719-p din 15 octombrie 2013 cu privire la
eliberarea din organele vamale, restabilirea în funcția de inspector principal al
secției venituri, valoarea vama și clasificarea mărfurilor al Biroului Vamal Cahul,
încasarea salariului convenit pentru perioada în care nu a lucrat din motivul
concedierii, încasarea prejudiciului moral în mărime de un salariu mediu lunar.

În motivarea cererii de chemare în judecată a invocat că, în ordinul contestat
se indică ca motive de eliberare din serviciu, faptul că, la 13 august 2013 fiindu-i
repartizată declarația vamală nr. 2509I1375 contrar dispoziției Serviciului Vamal
nr. 527 din 05 octombrie 2012 a acceptat valoarea în vamă sub nivelul minim de
referință, nu a stabilit corect valoarea în vamă și nu a coordonat valoarea în vamă
cu șeful secției venituri vamale, valoarea în vamă și clasificarea mărfurilor a
Biroului Vamal Cahul și nici cu Direcția valoare în vamă și clasificarea mărfurilor.

În conformitate cu răspunsul Direcției valoare în vamă și clasificarea
mărfurilor nr. 3494 din 11 septembrie 2013 actele prezentate de declarat nu
conțineau date suficiente pentru confirmarea valorii în vamă. Valoarea în vamă
pentru un cultivator de model Lemken Smarald 9/6000 KA a/f 2000 constituia 120
000 lei, iar drepturile de import urmau a fi încasate în suma de 24 576 lei. Valoarea

în vamă a stivuitorului propulsat "Lindeh30D-03" A/F 1997 constituia 85 000 lei și plățile vamale urmau a fi încasate în sumă de 17 408 lei.

De asemenea, a menționat că, nu este de acord cu eliberarea din serviciu din considerentul că la ziua indicată exercita obligațiile de serviciu în cadrul serviciului clasificarea mărfurilor și avea responsabilitatea de a verifica corectitudinea codurilor tarifare.

Potrivit schemei tehnologice funcția deținută de reclamant nu participa la schema de vămuire.

Astfel, aflându-se la serviciu a primit în format electronic lista documentelor prezentate de către societatea cu răspundere limitată "Reco-Agro" atașate la declarația vamală nr. 2509I1375. A avut o discuție telefonică cu inspectorul căruia i-a fost repartizată această declarație vamală care a confirmat că documentele respective sunt prezentate.

Astfel, s-a convins că, datele indicate în documentele prezentate la vămuire: contractul de vânzare-cumpărare din 07 august 2013, facturile comerciale nr. 07 și nr.08 din 07 august 2013, dispozițiile de plată din 07 august 2013 și 12 august 2013 ale cumpărătorului care confirmau valoarea mărfurilor achitate furnizorului și declarația vamală a țării de export se confirmau reciproc.

Prețuri de referință la mărfurile indicate la data de 13 august 2013 nu existau, și din acest considerent în scopul de a stabili dacă în perioada de 01 aprilie – 13 august 2013 astfel de mărfuri au fost importate și vămuite a vizualizat informația conținută în sistemul informațional al Serviciului Vamal de către subdiviziuni ale Serviciului Vamal, constatând că astfel de mărfuri nu au fost importate și vămuite anterior, astfel a considerat că valoarea la care mărfurile era prezentată pentru a fi declarată și vămuită corespundea cu valoarea indicată în documentele prezentate.

De asemenea, a menționat că, afirmațiile din ordin, precum că i s-a repartizat declarația vamală nr. 2509I1375 nu corespunde realității.

Declarația a fost repartizată inspectorului vamal deținător al ștampilei personale nr. 0496, care la validarea declarației vamale a aplicat-o drept confirmare, că mărfurile au fost vămuite.

Personal nu a văzut nici un document atașat, întrucât nu era inclus în procesul de vămuire, motiv din care nici ștampila personală nu a aplicat-o.

Subsecvent, a invocat că, nu este de acord cu constatările din ordinul de concediere precum că, nu a respectat dispoziția Serviciului Vamal nr. 527 din 05 octombrie 2012.

Dispoziția dată se referea la persoanele din secțiile venituri, valoarea în vamă și clasificarea mărfurilor care conform schemei tehnologice participa nemijlocit la procesul de vămuire.

La Biroul Vamal Cahul, colaboratorii subdiviziunii unde activa nu erau incluși în schema tehnologică, nu s-a distribuit declarația vamală și nu a aplicat ștampila personală.

Totodată, a reținut că, Direcția valoare în vamă și clasificarea mărfurilor eronat a constatat că, valoarea cultivatorului și a stivuitorului autopropulsat urma să fie majorată, întrucât la stabilirea valorii în vamă s-a luat în considerație că

piesele respective erau uzate, cultivatorul avînd 13 ani, iar stivuitorul autopropulsat 16 ani de utilizare.

Respectiv, nu poate constitui un motiv legal de eliberare din serviciu prevederile art. 46 lit. h) al Legii nr. 1150, la vămuirea a două agregate utilizate cu două termene de funcționare a lor.

În final, a relevat că, la 27 septembrie 2013 Serviciul Vamal Cahul, a solicitat acordul Comitetului sindical însă la 30 septembrie 2013 a fost respinsă propunerea de a fi eliberat din funcție. (f.d. 1,2).

Prin hotărîrea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 mai 2015 acțiunea depusă de către Tronciu Ștefan către Serviciul Vamal privind anularea ordinului și restabilirea în funcție, recuperarea prejudiciului material și moral s-a respins ca nefondată (f.d. 97).

La 08 iunie 2015 avocatul Grigore Ciubuc în interesele lui Tronciu Ștefan a depus cerere de apel prin care a menționat că nu este de acord cu hotărîrea primei instanțe (f.d. 103).

La 09 noiembrie 2015 avocatul Grigore Ciubuc în interesele lui Tronciu Ștefan a depus cerere de apel motivat prin care a solicitat casarea hotărîrii Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 mai 2014 ca ilegală cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral (f.d.114-119).

La 10 februarie 2016 avocatul Grigore Ciubuc în interesele lui Tronciu Ștefan a depus cerere de concretizare a apelului prin care a solicitat casarea hotărîrii Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 mai 2015 ca nefondată, anularea ordinului Serviciului Vamal nr. 719-p din 15 octombrie 2013 ca ilegală, restabilirea lui Tronciu Ștefan în funcția de inspector principal al secției venituri, valoarea în vamă și clasificarea mărfurilor al Biroului Vamal Cahul, încasarea prejudiciului material în mărimea salariului mediu lunar pentru perioada de 15 octombrie 2013-24 februarie 2016, care constituie 5 290 lei lunar, în sumă totală de 149 423 lei și încasarea prejudiciului moral în mărime de un salariu mediu lunar de 5290 lei (f.d. 155).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2016 s-a admis cererea de apel declarată de către reprezentantul apelantului Tronciu Ștefan, Ciubuc Grigore, s-a casat hotărîrea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 29 mai 2015, prin care acțiunea depusă de Tronciu Ștefan către Serviciul Vamal privind anularea ordinului de restabilirea în funcție, recuperarea prejudiciului material și moral, a fost restituită ca nefondată. S-a emis o nouă hotărîre prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată a reclamantului Tronciu Ștefan împotriva pîrîtului Serviciului Vamal, s-a anulat ordinul Directorului General al Serviciului Vamal nr. 719-p din 15 octombrie 2013 cu privire la eliberarea din organele vamale a lui Tronciu Ștefan. S-a încasat de la pîrîtul Serviciul Vamal în beneficiul reclamantului Tronciu Ștefan, salariul mediu lunar pentru absența forțată de la muncă, pentru perioada 15 octombrie 2013 – 04 martie 2016, în sumă totală de 148 421 lei. S-a încasat de la pîrîtul Serviciul Vamal în beneficiul reclamantului Tronciu Ștefan prejudiciul moral în mărime de un salariu mediu lunar în mărime de 5290 lei (f.d. 150).

La 01 septembrie 2016 Serviciul Vamal a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel prin care a solicitat casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2015 și menținerea Hotărîrii Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 mai 2015.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, instanța de apel a apreciat eronat normele de drept material și procesual și a apreciat arbitrar probele.

Astfel, instanța de apel, fără nici un temei legal a constatat că, prevederile art. 46 lit. h) din Legea serviciului în organele vamale care prevede că, stabilirea incorectă a valorii în vamă a mărfurilor prin care s-a prejudicat grav statul constituie o abatere disciplinară gravă, nu este aplicabilă în speță. În acest sens, instanța de apel a constatat că, prejudiciu cauzat de intimat nu este considerabil.

De asemenea, au menționat că, Curtea de Apel eronat a stabilit că intimatul nu a stabilit valoarea în vamă a mărfii importate. În acest sens, au relevat că, prin ordinul Biroului Vamal Cahul nr. 59 din 23 ianuarie 2012 determinarea valorii în vamă a mărfurilor este pusă în sarcina Secției venituri, valoarea în vamă și clasificarea mărfurilor din cadrul Biroului Vamal Cahul. Mai mult au indicat că, potrivit Dispoziției Serviciului Vamal nr. 572-d din 05 octombrie 2012, doar Secția respectivă este responsabilă de determinarea valorii în vamă a mărfurilor date iar decizia sa este obligatorie pentru Inspectorul vamal de la post.

Au mai invocat că, instanța de apel a ignorat că, în actul de inspecție aferent declarației vamale de import în cauză stă mențiunea intimatului cu privire la valoarea în vamă și nu a motivat obligativitatea aplicării ștampilei în cazul stabilirii valorii în vamă, ceea ce la fel face ca decizia să fie una arbitrară.

Suplimentar, au menționat că, însuși intimatul în explicația sa a indicat că, el a primit hotărîrea de a accepta valoarea în vamă și că doar el personal a lucrat cu declarația vamală.

Totodată, au invocat că, este neîntemeiată motivarea instanței de apel precum că, valoarea în vamă a fost coordonată cu șefa Secției venituri, valoare în vamă și clasificarea mărfurilor din cadrul biroului vamal, dna Motornîi Maria, deoarece nu există nici o probă care ar demonstra acest fapt, aceasta nevizualizînd în ziua respectivă, declarația vamală.

Au mai invocat că, instanța de apel neîntemeiat a luat în considerație hotărîrea Judecătorei Cahul din 17 aprilie 2015 prin care s-a admis cererea societății cu răspundere limitată "Reco-Agro" și s-a anulat decizia de regularizare a Biroului Vamal Cahul, emisă în privința mărfurilor subevaluate, deoarece aceasta nu este definitivă.

În ceea ce privește corectitudinea valorii în vamă a mărfii au invocat că, intimatul a subevaluat mărfurile importate, în pofida contradicțiilor privind condițiile de livrare din facturi (CPT Cahul), declarația vamală (FCA Bernburg) și nici o condiție de livrare în contract, precum și faptul că anterior același importator a importat mărfuri similare la o valoare majorată. Pe parcursul anului societatea cu răspundere limitată "Reco-Agro" a mai efectuat tranzacții de import de la același exportator și în toate cazurile valoarea în vamă a fost majorată. În acest sens, au menționat declarația vamală nr. 2509I240 întocmită la 13 martie 2013, declarația vamală nr.3019I9356.

Suplimentar, au invocat că, nu sunt de acord cu constatarea instanței de apel precum că suma prejudiciului diferă în încheierea anchetei de serviciu și decizia de regularizare, or acest fapt nu este obiectul litigiului (f.d.207-211).

Analizând termenul de depunere a recursului, instanța de recurs remarcă următoarele:

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia la 08 iulie 2016. Potrivit scrisorii nr. 7723 copia deciziei a fost expediată părților la 08 august 2016 (f.d. 205).

La materialele cauzei, nu este anexată dovada recepționării deciziei de către recurent.

Recurenții au depus cererea de recurs la 01 septembrie 2016, respectiv, recursul a fost depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor

invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că acest argument al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Serviciul Vamal nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Serviciul Vamal se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari